

злото!... Какъ ми е леко сега на гърдитъ, че се отърсихъ отъ змейското! Нѣма по върховна радостъ отъ тази: да си човѣкъ, човѣкъ на доброто, истината! (Приближава масата). Какво ми си още орисала?

Орисницата. (Закрива листа) Това не бива да знаешъ. Само дано останешъ вѣренъ на радостъта, която гали душата ти сега!

Горянинъ. Следъ всичко що преживѣхъ — вѣрвамъ, че нѣма да измѣня на моята побѣлѣла глава...

Орисницата. Миналото — урокъ да ти бжде. И на жена вече да не вѣрвашъ. Запомни и друго: мжжътъ кога застарява — върши най-много глупости по жена.

Горянинъ. (Съ насмѣшка) Ти нали си жена?

Орисницата. Нося образа на жена. Ала азъ съмъ духъ, който направлява свѣта. Азъ орисвамъ, за да изпитвамъ човѣка. Който остане вѣренъ на човѣшкото въ себе си — той бива възмезденъ. За подлъзналиятъ се предстои гибель.

Горянинъ. Нѣма да бжда онова, което бѣхъ. Това може сега, бѣлобрадиятъ старецъ да го каже.

(Орисницата почва да си прибира книгитъ).

(Явява се дявола).

Дявола. (Ехидно засмѣнъ). Разбрахъ, че съмъ окѣснѣлъ!

Магьосницата. Единъ пѣтъ и ти да закѣснѣшъ!

Дявола. Тѣй ли, стара вещице?

Магьосницата. И какво не би ми обещалъ: на стари години да ми дадешъ младежки акълъ, както си постъпилъ съ Горянина, че стигна на този халъ!

Горянинъ. (Гледайки дявола). Азъ не мога да си спомня.

Дявола. Щомъ нѣкой остарѣй — той оглупява. Всичко забравя. Тѣй че не ме очудва...

Горянинъ. А ти какво искашъ отъ мене?

Дявола. Какво ли?

Горянинъ. Кажи, де!

Дявола. Азъ дойдохъ да те повърна змей.

Орисницата. Нѣма мѣсто за мене. Когато се намѣсва дяволъ въ живота на нѣкого — орисницата само съжалява. Отивамъ си (излизайки).

(Последва я магьосницата)

Дявола. (Изпращайки ги съ очи) И по-добре. Тѣ само преспиватъ свѣта съ лъжи, а азъ...

Орисницата. (Обърнала се при вратата) Служишъ на пѣкала.

Дявола. (Самодоволень тупа по рамо Горянинъ). Е, казвай, де! Съгласенъ ли си да ти повърна крилцата.